

De toekomst verzinnen

De bar is leeg / en vol met mensen. Niet treffender dan Paul van Ostaijen begroette iemand de bedwelmende tristesse die zich doorheen de geur van verschaald bier wurmt en de laatste barvliegen omhelst als een oude vriend. De wereld hierbinnen is triest en banaal en groots, grotesk, voor sommigen. En morgen is onverbiddelijk.

En als nadien dan 'Romeo and Juliet' speelt, Mark Knopflers mooiste, voor de zeventuizendste keer, en als zijn stem breekt. Je hebt te weinig geslapen, te veel bier gedronken misschien, en die wiegestoel helpt ook al niet. Ook dan gaat het eigenlijk enkel over dromen en beloftes en alles van toen je jong was en liefde, zoals altijd. Maar om de toekomst te verzinnen moet je je verleden uitwissen. Het wil niet, anders.

Zoals je vroeger was, zal je nooit meer zijn. Niet eens zoals in Herakleitos' rivier, eenvoudiger gewenst, moeilijker te verzinnebeelden. Nieuw zou het beste zijn, nieuw en onbeschreven, een verse volle vrucht. Zonder laagjes, zonder rijm. Banaal en smakeloos, zoals de meeste boeken, zoals de meeste platen, zoals de meeste mensen. De rest is stilte, aan het einde van alle dagen.